

Emanuel Hansted, om hvis mærkeligt forsagende Liv og Lære man i den sidste Tid havde hørt saa meget baade Ondt og Godt fortælle.

Da det nu fra Tribunen blev forkyndt, at han vilde tale, opstod der almindelig Bevægelse i Forsamlingen. Alle blev med ét lysvaagne. I den bageste Del af Salen rejste man sig op paa Bænkene for at komme til at se, og fra Mund til Mund løb hviskende Spørgsmaal og Svar:

„Mon det er sandt, at han er forrykt?“ — „Ja man kan jo aldrig vide.“ — „De siger jo, at han har gjort Mirakler.“ — „Der er nok dem, der virkelig mener det.“ — „Ja han skal nok allerede have mange Tilhængere.“ — „Jeg véd saamænd ikke.“

Men idet han nu viste sig oppe paa Talerstolen, blev der pludselig dødsstille i hele Salen. Det var, som om en Engel gik usynlig gennem Rummet. Selv lignede han ogsaa mere en Aand end et levende Menneske, som han stod deroppe i sin unaturlige Magerhed, skarpt belyst af Skæret fra to nedhængende Lamper, der lod hans Skæg synes ganske hvidt og gjorde Øjnenes og Kindernes Hulninger dybe og sorte som paa en Dødning. De lange, udtærede Hænder laa fladt foldede over Brystet, og Blikket var løftet mod det Høje.